

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

— — — — —
S LÁSKOU ELOISE

Julia Quiniová

BRIDGERTON

S LÁSKOU ELOISE

Pandora
www.vydavatelstvi.pandora.sk

2021

Julia Quinn

FROM SIR PHILLIP WITH LOVE

Copyright © 2003 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Cora Design

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-973971-5-9

...viem, že hovoríš, že jedného dňa budem mať chlapcov rada, ale podľa mňa to nebude nikdy! NIKDY!!! S tromi výkričníkmi!

– od Eloise Bridgertonovej jej matke Violet Bridgertonovej, keď mala Eloise osem rokov

...nikdy sa mi nesnívalo, že spoločenská sezóna môže byť taká vzrušujúca! Muži sú príťažliví a vyzerajú k svetu. Viem, že sa bez váhania zamilujem. Ako by aj nie?

– od Eloise Bridgertonovej jej bratovi Colinovi pri príležitosti jej vstupu do londýnskej spoločnosti

...som celkom presvedčená, že sa nikdy nevydám. Ak by existoval pre mňa ten pravý, nemyslíš, že by som ho už našla?

– od Eloise Bridgertonovej jej drahej priateľke Penelope Featheringtonovej počas jej šiestej spoločenskej sezóny

...toto je moja posledná šanca. Beriem osud do vlastných rúk a hádzem opatrnosť za hlavu. Sir Phillip, prosím, prosím, buďte taký, ako som si Vás predstavovala. Pretože z Vašich listov mám dojem, že by som Vás mohla milovať. A pokiaľ cítite to isté...

– od Eloise Bridgertonovej naškrabané na kúsok papiera počas jej cesty za sirom Phillipom Craneom

Február 1823
Gloucestershire, Anglicko

*B*olo ironické, že sa to stalo v taký krásny slnečný deň.

Prvý slnečný deň po šiestich týždňoch zamračenej oblohy, sprevádzaných príležitostným jemným snežením alebo dažďom. Dokonca aj Philip, ktorý sa považoval za odolného voči vrtochom počasia, cítil, ako sa mu zlepšila nálada a po tvári sa mu rozlial úsmev. Vyšiel von. Musel to urobiť. Nikto nemohol ostať vo vnútri, keď bolo vonku tak krásne.

Hlavne uprostred šedej zimy.

Prešiel viac ako mesiac a on ani teraz nedokázal uveriť tomu, že sa to skutočne stalo.

A ako je možné, že bol taký slepý? Žil s Marinou odo dňa, keď sa zobraли. Poznal ju dlhých osem rokov. Mal byť pripravený na to, že sa to môže stať. A pravdupovediac...

Úprimne, očakával to. Iba si to nechcel pripustiť. Možno sa snažil iba oklamať seba samého, aby sa ochránil, ukryl a dúfal, že ak nad tým nebude premýšľať, nikdy sa to nestane.

Ale stalo sa to. A navyše, počas slnečného dňa. Boh mal zvrátený zmysel pre humor.

Pozrel sa dolu na pohár so škótskou, ktorý bol z nevysvetliteľných príčin prázdny. Dopekla, musel ju už vypiť, hoci si na to vôbec nepamätal. Necítil sa omámený, alebo aspoň nie tak, ako by mal byť. Alebo tak, ako by chcel byť.

Zahľadel sa von oknom na slnko, ktoré zachádzalo za obzor. Dnes bol ďalší slnečný deň. Pravdepodobne to vysvetľovalo jeho nezvyčajnú melanchóliu. Aspoň v to dúfal. Chcel vysvetlenie, potreboval ho.

Smútok ho desil.

Viac ako čokoľvek. Viac ako oheň, viac ako vojna, viac ako samotné peklo. Myšlienka na to, že by skĺzol do zármutku... bol by ako *ona*...

Marina bola melancholická. Bola taká celý svoj život, alebo aspoň tú časť života, ktorú poznal. Nespomínal si na zvuk jej smiechu a nebol si istý, či ho niekedy začul.

Bol slnečný deň a –

Pevne zatvoril oči. Nebol si istý, či tým pohybom chcel spomienku vyvolať alebo ju potlačiť.

Bol slnečný deň a –

„Už ste si mysleli, že nikdy nepocítite slnko na svojej pokožke, však, sir Phillip?“

Phillip Crane obrátil tvár k slnku, zatvoril oči a dovolil teplu, aby sa mu rozlievalo po pokožke. „Je to dokonalé,“ zamrmal. „Alebo by bolo, ak by nebola taká prekliata zima.“

Miles Carter, jeho sekretár, sa zasmial. „Nie je až taká zima. Jazero tohto roku nezamrzlo celé, iba na niekoľkých miestach.“

Phillip sa neochotne odvrátil od slnka a otvoril oči. „Ešte nie je jar.“

„Ak ste si priali jar, pane, mali ste sa pozrieť do kalendára.“

Phillip sa na neho pozrel úkosom „Platím vám za túto drzosť?“

„Áno. A celkom slušne.“

Phillip sa usmial sám pre seba, zatiaľ čo si obaja muži ešte chvíľu vychutnávali slnečné lúče.

„Myslel som si, že šedá vám neprekáža,“ ozval sa Miles, keď pokračovali v ceste k Phillipovmu skleníku.

„Neprekáža,“ odvetil Phillip a kráčal ďalej s prirodzenou sebaistotou atléta. „Ale skutočnosť, že mi zamračená obloha neprekáža, neznamená, že neuprednostňujem slnko.“ Odmlčal sa a na chvíľu sa zamyslel. „Uistite sa, že pestúnka Millsbyová dnes zoberie deti von. Samozrejme, že budú potrebovať teplé kabáty a tiež čiapky a rukavice, ale mali by sa trochu ohriať na slnku. Boli dlho zatvorené vo vnútri.“

„Tak ako všetci ostatní,“ zašomral Miles.

Phillip sa usmial. „Presne tak.“ Obzrel sa cez plece smerom ku skleníku. Mal by sa teraz postarať o korešpondenciu, ale tiež potreboval roztriediť nejaké semiačka a neexistoval dôvod, prečo by záležitosti s Milesom nemohol dokončiť o hodinu. „Pokračujte ďalej,“ povedal Milesovi. „Nájdite pestúnku Millsbyovú. My dvaja to dokončíme neskôr. Veď viete, že aj tak neznášate skleníky.“

„Nie v tomto čase,“ vyhlásil Miles. „Teraz je teplo vo vnútri skleníka príjemné.“

Phillip zodvihol obočie a hlavou kývol smerom k Romney Hallu. „Chcete povedať, že dom, čo som zdedil po predkoch, je plný prievanu?“

„Všetky domy po predkoch sú plné prievanu.“

„To je pravda,“ poznamenal Phillip s úškrnom. Milesa mal rád. Najal ho pred šiestimi mesiacmi, aby mu pomohol s kopu papierovania a drobnosťami, ktoré sa nahromadili, keď mal človek menší majetok. Miles bol celkom dobrý. Mladý, ale dobrý. A jeho suchý zmysel pre humor bol v dome, ktorý neprekypoval smiechom, vítaný. Služobníctvo by sa pri Phillipovi nikdy neodvážilo žartovať, a pri Marine... nuž, nebolo potrebné zdôrazniť, že Marina sa nesmiaa a ani nežartovala.

Deti Phillipa niekedy rozosmiali, ale to bol iný druh humoru a navyše, väčšinou nevedel, čo im má povedať. Pokúšal sa, ale cítil sa potom čudne – bol priveľký a príliš silný. A potom sa prichytil pri tom, že ich od seba odháňa a vraví im, aby sa vrátili k pestúnke.

Takto to bolo ľahšie.

„Pokračujte bezo mňa,“ pobádal ho Phillip a posielal Milesa urobiť to, čo mal pravdepodobne urobiť sám. Svoje deti dnes ešte nevidel a domnieval sa, že by mal, ale nechcel im poukaziť deň tým, že povie niečo strohé, tak ako zvyčajne.

Pohľadá ich, keď budú vonku na prechádzke s pestúnkou Millsbyovou. To je dobrý nápad. Potom im môže ukázať nejakú rastlinu, porozprávať im o nej a všetko bude v poriadku.

Phillip vošiel do skleníka a zatvoril za sebou dvere. Nadýchol sa príjemného, vlhkého vzduchu. Vyštudoval botaniku na Cambridgi, a ak by jeho starší brat nezomrel pri Waterloo, bol by akademikom. Tým sa z druhorodeného Phillipa stal vlastník pôdy a vidiecky gentleman.

Mohlo to dopadnúť aj horšie. Mohol byť vlastník pôdy a mestský gentleman. Na vidieku sa mohol v pokoji venovať svojej záľube – botanike.

Sklonil sa nad pracovný stôl, kde sledoval svoj posledný projekt – hrášok v struku, ktorý sa snažil vypestovať do väčších rozmerov. Zatiaľ nemal veľa šťastia. Po poslednom pokuse sa hrach nielen scvrkol, ale aj ožltol, čo bolo ďaleko od očakávaného výsledku.

Phillip sa zamračil, potom sa slabo usmial a prešiel k zadnej časti skleníka po zásoby. Nikdy mu veľmi neprekážalo, keď mu pokus nevyšiel

podľa očakávania. Podľa jeho názoru, núdza nebola tým najlepším majstrom.

Náhody. Všetko bolo o náhodách. Samozrejme, že nijaký vedec by si to nepriznal, ale väčšina dôležitých vecí bola objavená, keď sa človek pokúšal vyriešiť nejaký úplne iný problém.

Zasmial sa a odhrnul scvrknutý hrášok nabok. Takýmto tempom objaví do konca roka liek na pakostnicu.

Späť do práce. Späť do práce. Sklonil sa nad svoju zbierku semienok a vyrovnal ich, aby ich mohol preskúmať.

Zdvihol zrak a pozrel cez nedávno umyté sklo. V poli zbadal nejaký pohyb. Záblesk červenej farby.

Červená. Phillip sa usmial a pokrútil hlavou. Musela to byť Marina. Červená bola jej obľúbená farba. Vždy to považoval za čudné. Každý, kto by s ňou strávil nejaký čas, by si pomyslel, že uprednostňuje nejakú tmavšiu, ponurejšiu farbu.

Sledoval, ako mizne v lesnom poraste a potom sa vrátil k práci. Marina sa len zriedkavo prechádzala po vonku. Počas posledných dní neopúšťala svoju spálňu. Phillip mal radosť, že ju vidí vonku na slnku. Možno jej to zlepši náladu. Samozrejme, nie úplne. Nemyslel si, že by slnko malo takú moc, ale ak by ju jasný, teplý deň vytiahol na niekoľko hodín mimo domu, možno by jej na tvári vykúzlil jemný úsmev.

Boh vie, že deti by to potrebovali. Navštevovali matku v jej izbe takmer každý večer, ale nestačilo to.

A Phillip vedel, že im to nedokáže vynahradiť.

Vzdychol si a zaplavil ho pocit viny. Nebol takým otcom, akého potrebovali a vedel o tom. Snažil sa nahovoriť si, že to robí najlepšie ako vie a darí sa mu dosiahnuť jediný cieľ, ktorý si ako otec stanovil – *nesprávať* sa ako jeho vlastný otec.

Ale aj tak to nestačilo.

Rázne sa odsunul od stola. Semienka počkajú. Jeho deti by pravdepodobne mohli počkať tiež, ale to neznamenal, že by aj mali. On by ich mal vziať na prechádzku do prírody, nie pestúnka Millsbyová, ktorá nevedela rozoznať listnatý strom od ihličnatého a pravdepodobne by im pri ruži povedala, že to je sedmokráska...

Znovu vyzrel von oknom a pripomenul si, že je február. Pestúnka Millsbyová v tomto období nenájde asi žiadne kvety, ale aj tak ho to neospravedlňuje

a práve on by *mal* zobrať deti na prechádzku do prírody. Bola to jedna z vecí, v ktorých naozaj vynikal a nemal by sa vyhýbať zodpovednosti.

Vyšiel zo skleníka, ale ani nie v tretine cesty do Romney Hallu sa zastavil. Ak pôjde po deti, mal by ich odvieť za matkou. Túžili po jej spoločnosti, aj keď neurobila nič iné, iba ich pohladila. Áno, mali by zísť za Marinou. Prospelo by im to viac ako prechádzka v prírode.

Z vlastnej skúsenosti vedel, že by nemal dopredu odhadovať, aké je Marinino rozpoloženie mysle. Skutočnosť, že vyšla von, ešte neznamenala, že sa cíti dobre. A on neznášal, keď ju deti videli v zlej nálade.

Phillip sa otočil a zamieril k lesnému porastu, v ktorom Marina len pred chvíľou zmizla. Kráčal takmer dvojnásobne rýchlejšie ako ona. Nepontrvá dlho, kým ju dobehne a zistí, akú má náladu. Mohol sa vrátiť k deťom ešte skôr, ako sa s pestúnkou vydajú na prechádzku.

Prešiel lesom a rýchlo sledoval Marinine kroky. Zem bola vlhká a Marina musela mať obuté ťažké čižmy, pretože za sebou nechávala v pôde hlboké stopy. Viedli dolu svahom, von z lesa a potom na trávnatú čistinku.

„Dopekla,“ zahundral Phillip. Keď sa zdvihol vietor, jeho slová takmer nebolo počuť. V tráve bolo takmer nemožné rozoznať akúkoľvek stopu. Rukou si zaclonil oči pred slnkom a prezrel si obzor. Hľadal záblesk červenej, ktorý by ju prezradil.

Nezazrel ho ani pri opustenej chatrči, ani pri poli plnom semienok a už vôbec nie pri obrovskom balvane, na ktorý liezol počas svojho detstva. Obrátil sa na sever, a keď ju napokon uvidel, prižmúril oči. Mierila k jazeru.

K jazeru.

Phillip pootvoril ústa a uprene cival na jej postavu, ktorá pomaly kráčala k brehu jazera. Nestuhol, skôr... sa nad tým pozastavil... akoby jeho myseľ spracovávala ten zvláštny obraz. Marina nikdy neplávala. Ani nevedel, či to vôbec vie. Domnieval sa, že o jazere na pozemkoch vedela, ale pravdupovediac, počas ôsmich rokov ich manželstva ju tam nikdy nevidel ísť. Vykročil za ňou, akoby si jeho nohy uvedomovali to, čo jeho myseľ odmietala prijať. Keď vstúpila do plytkej vody, zrýchlil, hoci bol ešte stále príliš ďaleko na to, aby urobil čokoľvek iné, ako zavolať jej meno.

Ak ho aj počula, nedala to nijako najavo, a plynule, pomaly postupovala ďalej do hĺbočiny.

„Marina!“ vykrikol a vzápätí sa rozbehol. Bol od nej vzdialený ešte stále dobrú minútu, hoci bežal, ako najrýchlejšie mohol. „Marina!“

Prišla k miestu, kde dno prudko klesalo a vtedy zmizla pod ocelovosivou hladinou. Jej červený plášť ešte niekoľko sekúnd vzdoroval, potom ho vtiahlo pod vodu za ňou.

Znovu zakričal jej meno, aj keď ho už nemohla počuť. Potkynajúc sa bežal dolu kopcom k jazeru. Mal ešte toľko duchaprítomnosti, aby si strhol kabát a vyzul čižmy skôr, ako sa ponoril do ľadovej vody. Nebola pod hladinou ešte ani minútu. Pravdepodobne je to málo na to, aby sa utopila, ale každou sekundou, počas ktorej ju hľadal, bola smrť bližšie.

V jazere plával veľakrát. Poznal presné miesto, kde sa dno zvažovalo. Dostal sa k nemu rýchlymi, pravidelnými zábermi rúk, nevšímajúc si ťažké oblečenie, ktoré ho ťahalo pod hladinu.

Dokáže ju nájsť. *Musí* ju nájsť.

Skôr ako bude príliš neskoro.

Ponoril sa a očami prehľadával kalnú vodu. Marina musela rozvíriť piesok na dne jazera a jemu sa to určite podarilo tiež, pretože cez neprehľadné nánosy bahna takmer nevidel.

Napokon však Marínu zachránil jej farebný výstrelok a Phillip prerazil vodu až ku dnu, kde sa ako lenivý šarkan vznášal jej červený plášť. Nebojovala s ním, keď ju ťahal k hladine. Stratila vedomie a bola už len bremenom v jeho náručí.

Vynorili sa, pľúca mu horeli a po prvom hlbokom nádychu sa zmohol len na dýchanie. Jeho telo si uvedomovalo, že skôr, ako zachráni niekoho iného, musí zachrániť sám seba. Pritiahol ju k brehu opatrne jej držiac tvár nad vodou, aj keď sa zdalo, že už nedýcha.

Vytiahol ju z vody, ťahal ďalej po úzkom páse kamienkov a špiny až do trávy. Zúfalo jej priložil ruku k tvári, ale z pier jej neunikal žiaden vzduch.

Netušil, čo má robiť. Nikdy mu ani nenapadlo, že niekedy bude musieť zachraňovať topiaceho sa, a tak iba urobil to, čo mu pripadalo rozumné. Prehodil si ju cez lono tvárou dole a začal ju búchať po chrbte. Najprv sa nič nedialo, ale po štvrtom silnom údere sa rozkašľala a z úst sa jej vyvalil prúd kalnej vody.

Rýchlo ju prevrátil tvárou nahor. „Marina?“ spýtal sa jej náhlivo a zľahka ju plesol po tvári. „Marina?“

Znovu zakašľala, jej telo sa krčovitito otriasalo. Potom začala dýchať. Pľúca ju nútili žiť, hoci duša si priala niečo iné.

„Marina,“ ozval sa Phillip a hlas sa mu chvel od úľavy. „Vďaka bohu.“ Nemiloval ju, nikdy ju nemiloval, ale bola jeho manželkou a matkou jeho detí a pod neotrasiteľnou vrstvou zúfalstva a smútku aj dobrým človekom. Možno ju nelúbil, ale nechcel, aby zomrela.

Zažmurkala a v očiach mala neprítomný pohľad. Napokon sa mu zdalo, že si uvedomila, kde je a kým je. Zašepkala: „Nie.“

„Musím ťa dostať späť do domu,“ odvetil príkro. Ohromilo ho, ako ho jej jediné slovo rozhnevalo.

Nie.

Ako sa opovážila odmietnuť jeho záchranu? Vzдалa by sa života len preto, že bola *smutná*? Znamená pre ňu melanchólia viac ako ich dve deti? Prevažovala jej zlá nálada nad túžbou detí po matke?

„Beriem ťa domov,“ odsekol a nie veľmi jemne ju vzal do náručia. Teraz dýchala a zjavne bola pri zmysloch napriek tomu, že jej myšlienky boli možno zvrátené. Nemusel sa k nej správať ako k jemnej kvetine.

„Nie,“ zavzlykala potichu. „Prosím, nerob to. Nechcem... nechcem...“

„Ideš domov,“ vyhlásil a s námahou sa vliekol hore kopcom. Vôbec si nevšimával studený vietor, ktorý menil jeho premočené oblečenie na ľad. Nestaral sa ani o to, že sa mu skalnatá pôda zabárala do holých chodidiel.

„Nedokážem to,“ zašepkala z posledných síl.

Zatiaľ čo Phillip niesol svoje bremeno domov, myslel iba na to, aké výstižné boli jej slová.

Nedokážem to.

Zdalo sa mu, že istým spôsobom stručne vyjadrujú jej život.

Keď sa zotmel, začalo byť zjavné, že tam, kde nepochodilo jazero, uspela horúčka.

Phillip odniesol Marinu domov tak rýchlo, ako to len šlo a s pomocou pani Hurleyovej, jeho gazdinej, ju vyzliekol z ľadových šiat a snažil sa ju zahriať pod prešívanou prikrývkou z husieho peria, ktorá bola pred ôsmimi rokmi súčasťou jej vena.

„Čo sa stalo?“ zalapala po dychu pani Hurleyová, keď sa zatackal v kuchynských dverách. Nechcel použiť predný vchod, kde by ho videli deti a navyše, o dobrých dvadsať metrov od vchodu bola kuchyňa.

„Spadla do jazera,“ vyhlásil nevrelo.

Bol presvedčený, že pani Hurleyová mu neverí. Videl to v jej súcitnom pohľade. Pre Craneovcov pracovala, odkedy sa zobrali. Marinine nálady jej boli známe.

Keď Marinu položil do postele, odohnala ho. Trvala na tom, že sa musí prezliecť skôr, ako ho skosí smrť. Potom sa však vrátil k Marininmu boku. Previnilo pomyslel na to, že práve tam bolo jeho miesto a on sa mu posledné roky vyhýbal.

Byť s Marinou bolo skľučujúce. Bolo to *ťažké*.

Ale teraz nebola tá správna chvíľa na to, aby sa vyhýbal svojim povinnostiam, a tak celý deň a noc presedel pri jej posteli. Keď sa začala potiť, utieral jej čelo, a keď bola pokojná, snažil sa do nej naliať vlažnú polievku.

Povedal jej, aby bojovala, hoci vedel, že je to ako hádzať hrach na stenu.

O tri dni neskôr umrela.

Presne to chcela. Phillip nevedel ako sa postaviť pred svoje deti – dvojčatá, ktoré mali nedávno sedem rokov – a vysvetliť im, že ich matka ich opustila. Sedel v detskej izbe a jeho mohutná postava bola príliš veľká pre akúkoľvek z ich malých stoličiek. Aj tak si však sadol, skrútil sa ako praclík, a zatiaľ čo bojoval so slovami, snažil sa im hľadiť do očí.

Hovorili málo, čo sa na nich vôbec nepodobalo. Nevyzerali však, že sú prekvapení a to Phillipa rozrušilo.

„M-mrzí ma to,“ vyjachtal po tom, čo im všetko vyrozprával. Veľmi ich ľúbil, a tak veľmi ich sklamal. Takmer nevedel, ako im byť otcom. Ako, dopekla, mohol na seba prevziať aj úlohu matky?

„Nie je to tvoja chyba,“ odvetil Oliver a hneďými očami sa znepokojujúco zahľadel na otca. „Spadla do jazera, však? Nepostrčil si ju.“

Phillip iba prikývol. Nebol si istý, ako odpovedať.

„Je teraz šťastná?“ spýtala sa Amanda potichu.

„Myslím, že áno,“ povedal Phillip. „Odteraz vás bude neustále sledovať z neba, takže je určite šťastná.“

Zdalo sa, že dvojčatá nad tým chvíľu rozmýšľali. „Dúfam, že je šťastná,“ ozval sa Oliver napokon hlasom, ktorý bol rozhodnejší ako výraz na jeho tvári. „Možno už nebude plakať.“

Phillip zatajil dych. Neuvedomoval si, že počuli Marinine vzlyky. V noci prepadávala hlbšiemu zármutku, a hoci bola ich izba priamo nad tou jej, vždy sa domnieval, že keď začala plakať, už dávno spali.

Amanda malou svetlovlasou hlávkou súhlasne kývala hore a dole „Ak je teraz šťastná,“ vyhlásila, „tak potom som rada, že odišla.“

„Neodišla,“ ozval sa Oliver. „Je mŕtva.“

„Nie, odišla,“ trvala na svojom Amanda.

„Je to to isté,“ vyhlásil Phillip rozhodne a prial si, aby im mohol povedať niečo iné ako pravdu. „Ale myslím, že teraz je šťastná.“

A istým spôsobom to pravda bola. Veď napokon, presne tak si to Mariana želala. Možnože to chcela po celý čas.

Amanda a Oliver dlho mlčali. Obaja sedeli na posteli, hompálali nohami a uprene hľadeli na podlahu. Vyzerali byť príliš drobní na takú vysokú posteľ. Phillip sa zamračil. Ako to, že si to nikdy predtým nevšimol? Nemali by mať nižšie posteľe? Čo ak z nich v noci spadnú?

Možno už boli dosť veľkí na to, aby padali z posteľe. A možno to ani nikdy nerobili.

Možno bol naozaj hrozným otcom. Možno by tieto veci mal vedieť.

Možno... možno... Zatvoril oči a vzdychol si. Možno by mal prestať toľko rozmýšľať a byť spokojný s tým, že robí všetko ako najlepšie vie.

„Odideš aj ty?“ spýtala sa Amanda a zdvihla hlavu.

Pozrel jej do očí, ktoré mala rovnako modré ako jej matka. „Nie,“ zašepkal náhle, kľakol si pred ňu a zobral jej drobné rúčky do svojich. Boli také malé a krehké.

„Nie,“ zopakoval. „Nikam nejdem. Nikdy nikam neodídem...“

Phillip sa pozrel na svoj pohár škótskej. Znovu bol prázdny. Bolo zábavné, že aj napriek tomu, že si ho naplnil už štyrikrát, bol neustále prázdny.

Nenávidel spomienky. Nebol si istý, čo bolo horšie. Či to, ako sa ponoril pod hladinu alebo chvíľa, keď sa k nemu otočila pani Hurleyová a spýtala sa ho: „Odišla?“

Alebo to bolo smútkom na tvárach detí a obavami v ich pohľadoch?

Zdvihol pohár k perám a nechal posledné kvapky stiecť do úst. Najhoršou časťou boli určite deti. Povedal im, že od nich nikdy neodíde a neurobil to – a nikdy ani neurobí – ale jeho prítomnosť nestačila. Potrebovali viac. Potrebovali niekoho, kto vedel, ako byť rodičom, ako sa rozprávať s deťmi, pochopiť ich a prinútiť ich rozmýšľať a správať sa slušne.

A keďže im nemohol priviesť ďalšieho otca, mal by porozmýšľať nad matkou. Samozrejme, že teraz na to bolo ešte priskoro. Nemohol sa ože-

niť, kým neuplynulo obdobie smútku, ale to neznamenalalo, že sa nemohol po niekom obzrieť.

Vzdychol si a zaboril sa hlbšie do stoličky. Potreboval manželku. Postáčila by mu akákoľvek žena. Nezaujímalo ho, ako by vyzerala. Netrápilo ho, či by mala peniaze. Nestaral sa o to, či by vedela počítať, hovoriť po francúzsky alebo jazdiť na koni.

Mala by byť iba šťastná.

Bolo toho tak veľa, čo očakával od manželky? Úsmev, aspoň raz denne. Alebo dokonca smiech?

A mala by mať rada deti. Alebo to aspoň predstierať tak dobre, aby to nikdy nezistili.

Nebolo toho až tak veľa, však?

„Sir Phillip?“

Phillip zdvihol zrak a v mysli si vynadal za to, že nechal dvere na svojej pracovni pootvorené. Miles Carter, jeho tajomník, strčil hlavu do dverí.

„Čo sa stalo?“

„Prišiel list, pane,“ ozval sa Miles, podišiel k nemu a podal mu obálku. „Z Londýna.“

Phillip sa pozrel na obálku a pri pohľade na viditeľne ženský rukopis zdvihol obočie. Kývnutím hlavy prepustil Milesa, potom zobral do ruky otvárač na listy a vsunul ho pod pečať. Zvnútra vykĺzol jediný hárok papiera. Phillip ho pošúchal medzi prstami. Prvotriedny materiál. A bol ťažký, čo naznačovalo, že odosielateľ nemusel šetriť na známkach.

Obrátil ho a začal čítať:

Číslo 5, Bruton Street

Londýn

Sir Phillip Crane,

píšem, aby som Vám vyjadrila sústrasť nad stratou Vašej manželky, mojej drahej sesternice Mariny. Ubehlo už mnoho rokov, odkedy som ju videla naposledy, ale s láskou na ňu spomínam, a keď som počula o jej smrti, hlboko ma to zarmútilo. Ak existuje niečo, čo by som mohla urobiť, aby som v tomto ťažkom období zmiernila Vašu bolesť, prosím, neváhajte mi napísať.

Vaša

Phillip si počúchal oči. Bridgertonová... Bridgertonová. Mala Marina sesternice a bratrancov Bridgertonových? Musela mať, ak mu teraz jedna z nich posielala list.

Vzdychol si a potom prekvapil sám seba, keď sa natiahol po papier a brko. Od Marininej smrti dostal len málo kondolencií. Vyzeralo to tak, že väčšina jej priateľov a rodinných príslušníkov na ňu po sobáší zabudla. Usúdil, že by sa kvôli tomu nemal cítiť znepokojene či prekvapene. Len zriedkavo opúšťala svoju izbu a bolo jednoduché zabudnúť na niekoho, s kým ste sa nikdy nestretávali.

Slečna Bridgertonová si zaslúžila odpoveď. Bolo to slušné, a aj keby to tak nebolo (Phillip nepoznal spôsoby, ktoré sa dodržiavali, keď niekomu zomrela manželka), zdalo sa mu, že je to správne.

S unaveným povzdychom položil brko na papier.

Kapitola 1

Máj 1824

Niekde uprostred noci počas cesty z Londýna do Gloucestershiru

Drahá slečna Bridgertonová,

ďakujem Vám za Vaše vyjadrenie sústrasti nad stratou mojej manželky. Nájst si čas a napísať list gentlemanovi, ktorého ste nikdy nestretli, bolo od Vás veľmi pozorné. Ako poďakovanie Vám posielam tento vylisovaný kvet. Je to iba silenka červená (Silene dioica), ale tu v Gloucestershire rozjasňuje polia a zdá sa, že tento rok rozkvitla skôr.

Bol to Marinin obľúbený lúčny kvet.

S úctou,

SIR PHILLIP CRANE

Eloise Bridgertonová si v lone vyrovnala ošúchaný hárok papiera. Hoci cez okno na drožke prenikala žiara mesiaca, ktorý bol v splne, nestačila na to, aby videla slová. Na tom však nezáležalo. Celý list vedela naspamäť a jemný vylisovaný kvietok, ktorý bol skôr ružový ako červený, chránili stránky knihy, čo zobrala z bratovej knižnice.

Neprekvapilo ju, keď dostala list od sira Phillipa. Bol to dôkaz slušných spôsobov, hoci jej matka, ako najvyšší predstaviteľ slušného správania, vyhlásila, že Eloise berie korešpondenciu až príliš vážne.

Dámy v Eloisínom postavení trávili niekoľko hodín týždenne písaním listov, ale Eloise mala vo zvyku písať každý deň. Rada písala, hlavne ľuďom, ktorých roky nevidela (vždy si predstavovala, akí boli prekvapení, keď otvorili jej list), a tak vytiahla brko a papier pri skoro každej príleži-

tosti – narodení, úmrtí a pri akejkolvek udalosti, ktorá si zaslúžila blahoželanie alebo vyjadrenie sústrasti.

Nebola si istá, prečo v tom pokračovala. Vedela iba to, že trávila kopu času písaním listov ktorémukolvek súrodencovi, čo práve nebol v Londýne, takže zatiaľ čo sedela za svojím stolom, pripadalo jej jednoduché napísať krátku správu aj niektorému zo vzdialených rodinných príslušníkov.

Hoci jej všetci v krátkosti odpísali – bola Bridgertonová a Bridgertonovcov nechcel nikto uraziť – nikto jej nikdy neposlal darček, dokonca ani nič také obyčajné ako vylisovaný kvet.

Eloise zatvorila oči a vybavila si jemné ružové lupienky. Bolo ťažké predstaviť si muža, ako drží taký krehký kvet. Všetci jej štyria bratia boli mohutní, silní muži so širokými plecami a obrovskými rukami, ktorí by v zlomku sekundy tú úbohú rastlinu zničili.

Odpoveď sira Phillipa ju zaujala, hlavne to, že použil latinčinu a okamžite mu odpísala.

Drahý sir Phillip,

ďakujem Vám veľmi pekne za očarujúci vylisovaný kvet. Bol nádherným prekvapením, keď vypadol z obálky. A tiež je vzácnou spomienkou na drahú Marinu.

Nemohla som si nevšimnúť, že ste použili odborný názov kvetu. Ste botanik?

Vaša

SLEČNA ELOISE BRIDGERTONOVÁ

Prefíkane ukončila list otázkou. Teraz bol ten úbohý muž nútený odpovedať.

Nesklamal ju. Trvalo iba desať dní, kým od neho Eloise dostala list.

Drahá slečna Bridgertonová,

v skutočnosti som naozaj botanik. Chodil som na Cambridge, hoci práve teraz nie som v žiadnom spojení s univerzitou či vedcami. Robím výskum priamo tu v Romney Halle, v mojom vlastnom skleníku.

Tiež sa zaujímate o vedu?

Váš

SIR PHILLIP CRANE

Niečo na ich korešpondencii bolo vzrušujúce. Možno to bolo tým, že našla niekoho, kto nebol jej príbuzným a zdalo sa, že si s ňou chce písať. Čokoľvek to bolo, Eloise ihneď odpísala.

*Drahý sir Phillip,
panebože, nie, obávam sa, že nemám žiadne vedecké sklony,
hoci mi to celkom ide s počtami. Zaujímam sa skôr o huma-
nitné vedy. Možno ste si všimli, že rada píšem listy.
Vaša priateľka*

ELOISE BRIDGERTONOVÁ

Eloise si nebola istá, či mala list zakončiť tak neformálne, ale rozhodla sa, že bude trúfalá. Sirovi Phillipovi sa tiež očividne pozdávalo písať si s ňou. Prečo by inak zakončil svoj list otázkou?

Odpoveď jej prišla o dva týždne.

*Moja drahá slečna Bridgertonová,
ach, veď je to istý druh priateľstva, však? Musím sa priznať, že
tu na vidieku žije človek v odlúčení, a ak už nevidí usmievavú
tvár za stolom počas raňajok, tak potom by mal dostať aspoň
srdečný list, nemyslíte?
Prikladám ďalší kvet pre vás. Je to Geranium pratense, známy
skôr ako pakost lúčny.
S veľkou úctou,*

PHILLIP CRANE

Eloise si na ten deň spomínala veľmi dobre. Sedela vo svojom kresle, ktoré stálo pri okne v jej spálni a neustále upierala zrak na vylisovaný fialový kvet. Snažil sa jej dvoriť? Cez listy?

A potom dostala jedného dňa správu, ktorá sa líšila od tých ostatných.

*Moja drahá slečna Bridgertonová,
už nejaký čas si píšeme, a hoci sme sa nikdy oficiálne nestretli,
mám pocit, akoby som Vás poznal. Dúfam, že to cítite rovnako.
Odpustite mi moju trúfalosť, ale píšem Vám, aby som Vás po-
zval sem, do Romney Hallu. Verím, že po istom čase sa obaja
zhodneme na tom, že sa k sebe hodíme a napokon mi dáte
svoj súhlas a stanete sa mojou ženou.*